

hidrører. Jeg har ikke hørt den cærede Ordfører paa nogen Maade begrunde, hvorfor de skulle rulle op dertil, og jeg veed ikke, hvorfor denne Lygt til at bevilge Mere og gjøre Mere, end den høitcærede Minister beider om, og som man ogsaa har set paa andre Punkter her i Thinget, skal strækkes over paa denne Konto; men jeg tror i alt Fald, det kan siges om disse to Malere, der hver for sig ere fortjente Mænd, som repræsenterer meget forskjellige Retninger i Kunsten, den ene den mere europæiske og den anden den særlig danske Retning, at de paa ingen Maade saaledes have samlet Nationen om deres Naame, at der er nogen Grund til at udhæve dem særlig som Repræsentanter for den danske Malerskole og sætte dem op paa denne Konto. Naar jeg dernæst kommer til den næste Konto: Faste Understøttelser, er der der af den høitcærede Minister foreslaaet 2 Mænd til at faae Understøttelse deraf, og Flertallet har ogsaa stemt derfor, medens Mindretallet har foreslaaet, at disse Mænd kun skulle have Understøttelse for 3 Aar, medens denne saa ogsaa til Gjengjæld vilde blive noget større end ved den Bevilling, som er foreslaaet af Flertallet. Med Hensyn til denne Konto vil jeg sige, at den skal betyde, at det er fremragende Folk i Videnskaben og Kunsten, der skulle have Understøttelse deraf. Naar man ser efter, hvem, der staaar paa denne Konto, vil man finde, at af de 17, der staaar der, ere de otte Digtere, Forfattere i dansk Skjønlitteratur. Jeg tror, at det er meget rimeligt, at det just er saaledes, at det fornemligst er dem, som Understøttelsen gives til; thi jeg tror ikke, man kan sige, at det er en Maade, der vises de danske Digtere. Jeg tror ikke, man har Lov til paa nogen Maade paa denne Konto at anvende det Ord, som oftere er blevet anvendt, Naadesekretariat. Jeg tror, det er en Retfærdighedshandling, som vi vise mod de danske Digtere, naar vi sætte dem paa denne Konto og give dem fast Understøttelse og det af den Grund, at jeg tror, at de danske Digtere i høi Grad lide under, at deres literære Eiendomsret ikke er beskyttet, hverken i Indlandet eller i Udlandet, idet de danske Digtere i Udlandet ikke ere beskyttede mod, at deres Værker oversættes i et fremmed Sprog, og det kan man sige for vore virkelige Digtere, at hvis en saadan Ret var til stede, vilde de ikke behøve den Art Understøttelse, som de her faae. Hvis H. C. Andersen havde haft Beskyttelsesret for sine Arbejder i fremmede Sprog, vilde han for sine Eventyr alene have faaet saa meget ind, at han meget godt kunde have undværet den Understøttelse, Staten gav ham. Det vilde slet ikke have haft nogen Betydning for ham. Han vilde have tjent 100,000 Kroner i Udlandet, hvis der havde været Beskyttelse

for hans Arbejder. Men ikke alene det. Nu er det ganske vist, at man her maa tage med i Betragtning, at det er et stort Spørgsmaal, om det var hensigtsmæssigt for et lille Land at have en saadan international literær Eiendomsret, og om ikke den danske Literatur staaer sig bedre ved fri Oversættelsesret herhjemme af fremmede Skrifter, om der ikke tilføres dansk Literatur saa overordentlig meget, at det ikke kunde betale sig at slutte Konvention med fremmede Nationer, hvorved Oversættelsesret af deres Digtere blev sikret i det Hele taget. Hvis saa er, er det i Virkeligheden de danske Digtere, som betale for, at Nationen faar den Lilsførel af fremmed Literatur paa en meget billig Maade, nemlig aldeles gratis, og de have saaledes et fuldt Krav paa, at der gives dem Erstatning til Gjengjæld for, at de miste en Indtægt for deres Arbejde i fremmede Lande, for at Danmark kan høste Nytte af den fremmede Literatur. Det er ogsaa gjort gjældende andre Steder f. Ex. i Norge, hvor Talen har været om, at de to store dramatiske Digtere Bjørnstjerne Bjørnson og Henvit Ibsen fik Statsunderstøttelse af lignende Art som den, der her gives. Der er det netop blevet sagt, at, hvis disse Digteres literære Eiendomsret havde været beskyttet, havde de tjent saa meget paa deres Arbejder, som opførtes i Udlandet, at de meget godt kunde have undværet Understøttelsen. Men man mente, at, hvis det norske Theater og den norske Literatur i det Hele skulde kunne drage Nyttie af, hvad der var skrevet i fremmede Lande og ved hvad der opførtes, uden at der betaltes Honorar derfor, og da man mente, at Theateret stod sig derved, mente man ogsaa, at det var naturligt og rimeligt, at man gav Noget til de Mænd, som lede under, at denne Ret ikke sikredes dem. Derfor finder jeg det meget rimeligt, at netop paa denne Konto de fremragende danske Digtere understøttes, ligesom det ogsaa er rimeligt paa denne Konto at understøtte fremragende Videnskabsmænd, Specialister, som paa Grund af Arbejdets særlige Natur ikke ere istand til at tjene Noget ved den Videnskab, de dyrke, for at sige det rent ud. Jeg forstaaer det meget godt, at man understøtter en Mand som Professor Schjødt, der er anset for en af de største Naturforskere, og at man understøtter saadanne Folk som Professor Schmidt, der dyrker Egyptologi, da det neppe er et Fag, hvorved der er mange Penge at tjene i Danmark; men jeg synes, at det er en bestemt Betingelse, som skulde knyttes til den Konto, at disse Mænd virkelig indtog en fremragende Stilling i den danske Videnskab, saaledes at de maatte siges at henhøre til de Allersørste i Faget, saa at der ikke er Mange, der kunne stilles op ved Siden af, naar man i det Hele taget skal